

## Obžalovaný

Renata Kníže

---

I.

Byl potměšitý chladný den. Šedé mraky se táhly po obloze v nepropustném objetí tak, že zakrývaly celou oblohu a nepronikl jediný teplý dotek slunečních paprsků. Ostrý vítr si pohrával se spadáním listů, které ještě nespálil chlad prvního sněhu. Stromy chrastily holými větvemi o sebe jako by chtěly spílat kolemjdoucím, kteří kolem nich procházeli - nejprve po jednom, či dvou, následně ve skupinkách. Jejich kroky mířili k nedaleké budově s prosklenými vitrážovými okny. A i když skýtala úkryt před nehostinným počasím, nikdo z příchozích se do ní nehnal. Návštěvníci stáli venku v tmavých kabátech, jakoby se chtěli sladit se zamračenou oblohou a v obličejích každého z nich byla vidět tíha, jež s každou minutou rostla. Občas pozvedli hlavu k pozdravu nově příchozího, ale pak ji opět sklonili a zavládlo ticho. Vítr zesílil. Najednou se vchodové dveře otevřely. Z útrobu domu se ozvala ponurá hudba. A celý hlouček postávajících se jako na povel proměnil v černého hada, jenž se pokorně vine do zaježdění. Dveře se zavřely a vítr roznášel do okolí tesklivou hudbu a nářek. Na nedalekém stromě se s hlasitým krákaním usadila vrána. Ostře cvakla zobákem, jemná ozvěna hudby ustala a nastalo hluboké ticho. Nebe nevydrželo napětí a začalo se hroutit. Přicházela tma a obloha ve formě drobných kytiček padala dolů.

Vchodové dveře se opět otevřely a vypustily onoho tmavého hada ven. Jeho pohyb byl teď však ještě pomalejší a tíha osudu se v očích každého jednotlivce zračila tak jasně jako měsíc v jezeře za jasné noci. Stejně tak se jednotlivá jezera naplnila vodou až po okraj. Některé hráze nápor udržely, ale jiné přetekly a voda stékala po tvářích až ke koutkům úst, odkud se snášela k zemi. Had sebou na svém hřbetu vynášel protáhlou dřevěnou truhlu zdobenou květinovým věncem s černo-zlatou stuhou. A nesl ji tam za železnou bránu, tam k velkému kříži.

II.

Temnota není absence slunce. Temnota není barva, která pohlcuje světlo. Temnota není hloubka, kdy oko nevidí dno, do kterého se pomalu spouští. Temnota není ani jedno z toho. Temnota je nicota, která zůstane, když plamínek naděje pohasne. Temnota je nekonečné prázdno, které nenese zvuk, nemá žádnou chuť a nejsou v ní emoce. Temnota pohlcuje všechno kolem sebe a zejména svého hostitele. Pomalu a nenápadně se vkrádá do jednotlivých částí lidského těla. Tráví je a hostitel mu za jeho práci děkuje. Není totiž větší temnoty než té, která je vítána.

Rakev lehce dopadla na dno svého příbytku. Černý had se kolem něj obtočil a shlížel dolů. Bylo slyšet ještě pár slov od muže ve zdobném rouchu. Pak jednotlivci přistoupili blíže k místu věčného spánku a udělali různá gesta, kterými vyjádřili svou účast. A postupně pak s pokývnutím ostatním tuhle zvláštní sešlost opouštěli. Ceremoniál byl ukončen. Co se mělo prožít se prožilo. Co dobré vychování a naučené mravy kázaly, se učinilo. Nyní se může opět jít a pokračovat v životě, jenž se musí odžít. Žít jakoby se nic nestalo. Přijmout bolest jakoby to byl přítel, který nás bude nyní doprovázet, a na kterého si časem přivykneme. Černý had se postupně rozplynul. Až na jednoho návštěvníka, který zůstal po celou dobu stát nehybně na jednom místě. Žena, jež do černé neoděla jen svůj šat, ale i vnitřní svět. Temnota.

III.

Přistoupila blíže k místu, kterému se všichni před ní sklonili. Ucítla zemitou vůni mokré hlíny, při které si vybavila jejich zahradu za domem. Sklonila svůj zrak do nového příbytku umrlence. "Když tě teď zasadím a budu tě chodit zalévat - vyrostíš mi zas, synu můj?" Proud slz se jí rozlily po tváři. Klesla na kolena a rukou si svírala šaty na hrudi. Tam, kde cítila bolest. Tam, kde kdysi tlouklo srdce.

Lidé často říkají, že děti jsou smysl našeho života. A ten její tedy teď nedává smysl, když o něj přišla? Lidé si na ni ukazují, špitají si o ní...jako by byla hluchá a nevěděla to. Navždy teď bude ta ubohá zlomená duše, na kterou se budou dívat s lítostí v očích. Ta, co přežila svého syna. Ta, co tomu nedokázala zabránit. "To není spravedlivé," vzepjala se v náhlém přívalu vzteku. "Jak já k tomu přijdu! Ubohá a opuštěná. Ty si tam teď ležíš, už tě nic netrápí"

a nebolí. To mě si tu nechal!" natáhla hrozivě prst směrem k náhrobku. "Pomyslel si vůbec při tom na mne?! Vzpomněl sis na svou nebohou starou matku, když sis navlékal lano kolem krku?! Aspoň jedinkrát. Čím jsem si zasloužila takový trest, s kterým teď musím žít?! A kdo se o mně postará až mi budou docházet síly?! Ty...ty NEVDĚČNÉ ZATRACENÉ DÍTĚ!" poslední větu zakřičela víc než chtěla. "Obviňuji tě! Obviňuji tě před pánem Bohem, že jsi prach sprostě zničil můj nejcennější dar. Na což jsi neměl právo. Neměl jsi právo s ním takto naložit." zasyčela.

IV.

Té noci se jí zdál podivný sen. Přišel za ní. Zaklepal na dveře její ložnice, jako by nikdy neodešel, jako by se nic nestalo. Jen kolem krku se mu táhla fialově zbarvená stužka. "Kde mám svou bundu, mami? Nemohu ji najít. Potřebuji ji!" řekl nervózně. "Víš přeci která. Ta tmavě modrá s bílým nápisem na zádech. Musím ji najít, je to důležité," sevřel ji kolem ramen a zatřásl s ní, "NAJDI JI!".

S trhnutím se probudila. "Bunda?" rychle vstala a vběhla do jeho pokoje. Ve skříni není. Ani na židli. Ani na věšáku. Popadla koš se špinavým prádlem. Vysypala jeho obsah na podlahu a kleče se v něm přehrabovala. "Tady je!" přivinula si bundu k tělu, jakoby našla zlatý grál. Uklidnilo ji to.

V jedné z kapes to zašustilo. Strčila do ní ruku a vytáhla z ní zmuchlaný list papíru. "Drahá mami," srdce poskočilo a zastavilo se.

"Drahá mami,

doufám, že tento dopis najdeš až budeš prát. A doufám, že ti přinese trochu klidu. Mrzí mě, že jsem tě dostal do téhle situace. Mrzí mě, že jsi kvůli mě plakala. Mrzí mě, že jsi mě takhle viděla. Mrzí mě, že jsi musela pohřbít moje tělo. Mrzí mě tolik věcí. To, že jsem ti nebyl lepším synem. To, že jsem ti toho tolik neřekl. Odpusť mi, jestli to dokážeš. A věř, že ty jsi na vině nebyla. Dala jsi mi život, ale já jej nebyl schopen žít. Zemřel jsem již dávno. Bylo to moje rozhodnutí a má obhajoba před všemi na nebi i na zemi. Neb naložil jsem se svým životem dle svého uvážení.

Prosím, netruchli pro mne dlouho.

S láskou a věčnou vzpomínkou

Navždy, tvůj syn."